

Kapitel 30. Vid Yé

Antligen kom de till Yé, Pedro och hans följeslagare. De hade fått stanna några gånger på vägen och ladda upp sig. Varmt var det, men robotar blir inte svettiga. De kontrollerade temperaturen då och då, och den höll sig under den kritiska gränsen. De behövde inte sätta i gång någon svalkande apparat. Den stod överksam på kärran tillsammans med uppladdningsapparaten.

Väl inne i Yé tog de stigen upp mot La Corona, vulkanen, där Pedro från långt håll hade sett människorna arbeta. En tvärväg ledde uppåt, kantad med svarta lavastenar i olika storlekar, men själva vägen var jämn, liksom sopad av en jättekvast. En ung man kom emot dem.

”Så ni är de första, välkomna!” sa han. ”Jag är Primero”.

”Den förste”, tänkte Pedro och ville fråga var de andra var, men Primero vände sig om och gick upp mot berget.

Pedro följde efter en bit. De andra robotarna kom med, men efter ett tag stannade de. Den långa vägen att gå på den ojämna asfalten hade tagit för mycket energi.

”Vi måste ladda upp oss”, sa Pedro och stannade mitt på stigen.

Primero bara fortsatte, men han hade hört att Pedro inte kom med. Han vände sig om.

”Kom”, sa han otåligt.

”Nej, gå du, vi kommer efter”, sa Pedro.

Tillsammans med de andra robotarna monterade Pedro upp vindkraftverket på ett säkert ställe där vinden kunde få tag i vingarna och skapa kraft ur naturen. Primero stannade hos dem ett tag och pekade upp mot bergets topp. Där syntes en hög kon, som en sockertopp, fast den var svart.

”En raket”, sa Primero som stannat hos dem. ”En rymdraket. Vi har byggt den med egna händer. Vi ska rädda människorna härifrån. Till Mars ska vi åka. Allt är färdigt. Ni får följa med.”

Han verkade inte tänka på att han talade till robotar. Pedro kände inte att han behövde rätta honom. Människor och robotar samarbetade, varför inte nu? Men han var nyfiken.

”Allt är färdigt?” undrade han. ”Varifrån får ni all energi som behövs då?”

”Från vulkanen, förstås”, sa Primero. ”Det är därför raketerna står på toppen. Vi sätter i gång ett litet vulkanutbrott bara, och så får raketerna kraft nog att ge sig i väg.”

”Ett litet vulkanutbrott”, sa Pedro. ”Hur kan du kontrollera det?”

”Jag har inte tid att förklara, ska ni med eller inte?”

”Jag vet inte”, sa Pedro. Hans emotionella system reagerade på osäkerheten.

”Du är ju bara ett barn, det är väl inte du som bestämmer.” sa Primero och knuffade till Pedro lätt. ”Jag tänker verkligen inte övertala er. Vi är bara generösa. Ni har er själva att skylla om ni inte kommer med.”

”Jag följer dig”, bestämde Pedro. ”De andra kommer så fort de är uppladdade. Stanna här!” sa han och vände sig till sina följeslagare.

Primero fortsatte uppför stigen. Pedro följde honom i hämlarna. Framme vid raketerna klev Primero upp för stegen till det stora föremålet som var en rymdraket. Pedro följde efter. I samma ögonblick

som de klev in i raketerna, rörde sig marken under dem. Vulkanen var ett djur som skakade på sig när insekter kommit på skinnet. Raketerna flög upp i luften.

Långt nedanför var de andra robotarna just uppladdade och såg ljusskenet från vulkanen. De hann inte göra något förrän raketerna sprängdes ovanför dem samtidigt som en våg med lava sprutade upp ur vulkanen. Sedan var det för sent att ta sig därifrån.